

DECLARACIÓ INSTITUCIONAL AJUNTAMENT DE GIRONA DEL DRET A L'ACOMPANYAMENT AFECTIU DA+

La persona és un ser social per naturalesa. Per a realitzar-se ha de disposar d'unes condicions que li permetin relacionar-se amb altres subjectes. Aquesta característica, tan pròpia de la nostra espècie, no gaudeix de suficient protecció.

En són prova els nombrosos col·lectius humans en situació de soledat crònica no desitjada: persones grans, persones en situació de sensellarisme, persones migrades, etc. La soledat crònica no desitjada incideix sobre la dignitat i el valor dels éssers humans, vulnerant els drets fonamentals d'homes i dones.

És necessari posar de manifest que la soledat no pot ser concebuda com un estat patològic de la persona: la soledat és una malaltia de la societat. Per tant, ens interpel·la a tots i totes. Comporta una davallada de la salut mental i física i és un condicionant clar d'un empitjorament de la salut.

La soledat afecta a tots els moments del cicle vital d'una persona, però augmenta amb l'edat. En situacions de crisi personal, social i/o econòmica, un dels primers símptomes és l'aïllament no desitjat que el individu pateix, quedant fàcilment estigmatitzat.

La soledat de les persones grans, en concret, és un fet real en qualsevol país del món. Des de la perspectiva de gènere, les xifres mostren que són les dones les que la pateixen en major mesura. El problema no és l'aïllament, sinó la solitud no desitjada, especialment quan esdevé crònica.

La solitud no desitjada es produeix en moltes llars del món a conseqüència d'una falta o un dèficit de relacions interpersonals. Diversos estudis assenyalen que l'aïllament social provoca danys irreversibles en la salut, tant mental como física i això està generat debats polítics rellevants. Per exemple, a l'any 2018, el Regne Unit va arribar a crear el Ministeri de la Solitud per a donar resposta als nou milions de britànics que es senten sols amb freqüència o sempre. El Regne Unit, a l'any 2017, era el país europeu amb un major índex de persones que es sentien soles. Segons aquestes dades, fins al 75% de les persones grans viuen sense ningú que els acompanyi, i 200.000 poden passar fins a un mes sense tenir una conversa amb un amic o familiar.

Les xifres de l'Organització Mundial de la Salut (OMS) per al futur son alarmants: entre 2015 i 2050 el percentatge dels habitants del planeta majors de 60 anys quasi es duplicarà, passant del 12% al 22%. Per a l'any 2020 es preveu que el nombre de persones de 60 anys o més serà superior al de nens menors de cinc anys; o per a l'any 2050, que el 80% de les persones grans viurà a països

d'ingressos mitjans i baixos. Per tant, l'OMS considera que és important donar resposta i gaudir d'un compromís per a un envelliment saludable, establir sistemes d'atenció o creació d'entorns adaptats a les persones grans.

A Girona, Creu Roja, Fundació La Caixa i l'Ajuntament de Girona, conjuntament amb Càritas, Amics de la Gent Gran i altres serveis, treballen per a la gent gran de la ciutat, des de diferents espais, projectes i òrgans de participació, impulsant relacions de suport i benestar entre la gent gran, empoderant-la i fent-la sentir part d'una societat que s'hi compromet.

Es promou un òrgan de participació important com és el consell municipal de la Gent Gran de la ciutat.

Així mateix, l'Ajuntament dóna suport als casals de la gent gran, que acullen les persones que necessiten relacionar-se i promouen activitats que els permet interactuar amb iguals, mantenir-se actius i fomentant la participació social de la gent gran en els barris de Girona.

Tot i el treball present, no dubtem que siguin necessàries altres actuacions que posin el problema de la soledat i la necessitat d'acompanyament afectiu a l'agenda de tota la societat.

Per desenvolupar aquesta tasca és del tot imprescindible que es reconegui un dret superior, el del Dret de les Persones a l'Acompanyament Afectiu, a les Nacions Unides. Aquest Dret tracta d'establir que **“totes les persones tenen dret a relacionar-se i a ser tractades amb afecte”, a ser acompanyades com lliurement desitgin. Aquest acompanyament, “consentit i entre iguals, ha de ser lliure, bilateral, directe i respectuós”.**

Aquest reconeixement comporta dotar de fonaments jurídics el treball dels voluntaris i de les organitzacions, amb la finalitat que les entitats polítiques i els Estats fomentin programes, polítiques i accions per a promoure aquest dret.

Per això, presentem la següent declaració:

PRIMER. Reconèixer la tasca que realitzen a la nostra ciutat tots els voluntaris i les entitats que treballen per acompanyar a les persones en situació de solitud i garantir que disposen dels mitjans necessaris per poder realitzar la seva tasca.

SEGON. Reconèixer el Dret a l'Acompanyament Afectiu, entès com el dret que totes les persones tenen a relacionar-se i a ser tractades amb afecte, a sentir-se acompanyades i que aquesta relació, entre iguals, sigui afectiva, és a dir: lliure, bilateral, directa, respectuosa i consentida.

TERCER. Instar a la societat i als seus representants polítics a prendre consciència d'aquesta realitat i a treballar pel reconeixement del Dret a

l'Acompanyament Afectiu en tots els àmbits, tant el local, com el nacional i l'internacional.

QUART. Comunicar la present Declaració al Parlament de Catalunya, al Consell Municipal de Cohesió i Serveis Socials, al Consell Municipal de la Gent Gran i al Congreso de los Diputados.

Girona, 7 d'abril de 2022.

Portaveu JXC

Portaveu Guanyem

Portaveu PSC

Portaveu ERC

Regidor no adscrit

Regidora no adscrita